

og for en lille Eiendom, betale de store Eiendomme en Del af Administrationsudgifterne for de mindre, nemlig 1 à 1½ D. pr. 100 Kr.

Hvad angaar Forholdet mellem Størrelsen af de i de forskjellige Klasser indbetalte Kontingentbeløb og Størrelsen af de enkelte Klasser, vedrørende Brandskader, skal Udvalget ikke gaa nærmere ind paa samme, men henvise til Bilag 2, undtagen forsaavidt angaar Forholdet mellem Klasse 2 o: Bygninger, som benyttes til Landbrug, Beboelse eller Haandværk til Værdi, indtil Aar 1883 af under 16,000 Kr. og efter Aar 1883 af under 24,000 Kr., og Klasse 3 o: Bygninger af samme Art som de under Klasse 2 nævnte til Værdi af henholdsvis over 16,000 Kr. og over 24,000 Kr. Da det nemlig er blevet gjort gjældende, at Eierne af de i den almindelige Brandforsikringsforening asfurerede mindre Landbygninger have været ugunstig stillede i Forhold til de større Bygninger, skal man henvise til, at det af Bilag 2 noksom fremgaar, at dette ingenlunde forholder sig saa. Naar man alene sammenholder disse 2 Klasser, vil det tværtimod vise sig, at Eierne af de større Eiendomme i det Hele have betalt det største Kontingent i Forhold til de i Klassen indtraadte Brandskader; navnlig have de mindre Eiendomme i Aarene 1874—83 været særlig gunstig stillede i Forhold til de større Eiendomme, medens de i det ugunstige sidste Tjemaar begge møde med meget store Understud, der for begges Bedkommende, sammenlignede med Risikoenes Størrelse, ere omtrent lige store (o: efter hvad der virkelig er betalt i Kontingent, er der en ringe Favør for de mindre Eiendomme, hvorimod de større vilde have en ringe Fordel, saafremt man ikke i begge Klasser havde faaet eftergivet et Halvaars Kontingent).

Udvalgsmedlemmerne C. A. Hansen, Jensen, Suel og Rump nære den Ansættelse, at det — maaske bortset fra rent lokale Sammenflutninger — er det Fordelagtigste

for Eiendomsbesidderne at være Medlemmer af vel styrede, store Brandforsikringsforeninger med forskjellige Tarifer for de forskjellige Arter af Eiendomme, derunder store og smaa, saaledes at Tariferne med visse Aars Mellemrum gennemgaaes og eventuelt forandres efter Forholdet mellem indbetalt Kontingent og ubetalt Brandersatning i hver enkelt Klasse i den tilbagelagte Periode. Foruden at der herved opnaas den for den Enkelte billigste Administration, frembyde saadanne store Foreninger den mindste Afvevling i de Kontingentbeløb, som de Forsikrede efter Brandskadernes Størrelse i de enkelte Aar kunne komme til at indbetale.

Udvalgets Medlem Dam formener, at en sund Konkurrence ogsaa paa dette Omraade kan virke særdeles tilfredsstillende, naar de konkurrerende Forsikringsforeninger ere byggede paa solide Grundfætninger. Dernæst formener han, at Brandforsikringer bør omfatte saa ensartede Risikoer som muligt, idet da samtlige Risikoer ved deres Ensartethed have naturligt den Vigestillelse, som tilstræbes, men kun tilnærmelsesvis kan naas gennem forskjellige Tariffatser for uensartede Risikoer.

Naar hele Udvalget uanset de foranførte forskjellige Opfattelser formener at burde anbefale Landssthinget at vedtage det foreliggende Forslag med de nedenanførte Endringer, er dette for de forsynævnte 4 Medlemmers Bedkommende grundet i, at Lovgivningen giver fri Afgang til uden Kontrol at danne den heromhandlede Art af Brandforsikringsforeninger, at der har udviklet sig en administrativ Praxis, hvorefter der gives Tilladelse til, at Umyndiges Midler anbringes i Eiendomme, der ere forsikrede i enhver Brandforsikringsforening, der underkaster sig et vist administrativt Tilsyn, og at der derfor turde være Anledning for Lovgivningen til at ordne dette Forhold, saaledes at der gives betryggende Forskrifter med Hensyn til Indholdet af slige Foreningers Statuter, Regnskabsaflæggelse,